

Levande i *dödens* omfamning

Amanda Aaro

Levande i *dödens* omfamning

Amanda Aaro

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com
ISBN: 978-91-89773-01-1

© Amanda Aaro, 2023
www.possibilityart.se
www.possibilityhuman.se

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.
Omslagsbild: "Andar", akrylmålning av Amanda Aaro
Foto: Carolin Forsberg

Grafisk form: Kathleen Graphic Design
www.kathleen.se

Tryck: ScandBook, Sverige, 2023
www.scandbook.com

Levande i dödens omfamning

*Livets hemlighet gömmer sig i en explosion av tankar
och känslor som väller fram ur ditt inre. Då du drunknar
i dem vet du att ett vägskäl är nått. Vändningen kommer
när du väljer medvetenhetens vägledning.*

Del 1

Från det inre kaoset

Då hjärtat har slutat slå

I stillhetens minut, då hjärtat slutar slå. Då livet lämnar kroppen och endast skalet får bestå. I vilan efter livets upplevelser, njutning liksom kamp, färdas du ut i intighetens land. Du tillåts sväva fritt och skåda in i sanningen. Du ser ditt liv falla undan, försvinna för alltid. Lättheten fyller dig. Mjuk oändlig kärlek omsluter dig. Stillheten och friden är allt som finns kvar.

Katja står ensam i mormor ”Momos”, rum omgiven av Momos saker. Hon rör vid sängen med lapptäcket som Momo har sytt och vid skåpdörrarna som morfar Oskar har snidat. Den ena dörren glider upp och Katja sticker in handen mellan Momos alla kläder. Hon smeker tygerna och fingrarna stannar vid den mjukaste koftan. Katja tar ut den, känner Momos doft från den och kramar den hårt. Hon ser ut över trädgården. Regnet gör att allt ser grått och trist ut. Tårarna rinner sakta längs kinderna. Aldrig mer ska hon se Momo där ute. Momo med sina slitna trädgårdsbyxor och den magiska västen med hemligheter i fickorna. Katja saknar henne så mycket att det känns som att hjärtat ska brista i tusen skärvor. För bara fem veckor sedan var allt som vanligt.

Katja minns den där soliga dagen då hon och Momo planterade. De hade drivit upp äppelmynta, trollhassel, bolmört och rosmarin. Dofterna spred sig runt dem. Deras skratt klingade i trädgården. De båda älskade sådana stunder. Allt var så självklart och lätt då.

När de pustade ut hand i hand i lusthuset med Momos specialhallonsaft i glaset sa Momo plötsligt: ”Jag ska dö. En kort tid kommer jag vara sjuk och sedan dör jag.”

Katja blev iskall. ”Hur vet du det? Du är ju helt frisk och pigg nu.”

Momo såg in i hennes ögon. ”Det finns en väg för oss alla. Vår tid har en början och ett slut. Däremellan får vi använda tiden till vårt hjärtas längtan och livets mening. Ibland bara vet vi att nu är vår tid slut. Så är det för mig. Det är dags för mig att ge mig av.”

Katjas ögon svämmade över av tårar. ”Lämna mig inte! Jag har bara dig!”

Momo smekte Katjas kind, och hennes röst var mjuk. ”Jag finns alltid hos dig då du behöver mig.”

Katjas inre skrek ändå: ”Hur?”

”Öppnar du ditt hjärta så kan du känna mig. Öppnar du dina drömmar så finns jag där och i varje ögonblick du upplever finns minnet av mig kvar som en varm kram”, svarade Momo.

Katja såg in i Momos ögon och smärtan inom henne bara växte. Hon ryckte åt sig sina händer och sprang, sprang, sprang. Hjärtat slog hårt och lungorna sved, men hon stannade inte förrän hon djupt inne i skogen nådde Gammelmor Pilträäd. Det majestätiska trädet sträckte som alltid sina grenar ut över den lilla sjön. Katja kröp ihop intill den enorma stammen och lyssnade till vindens prassel i löven och vågornas kluckande mot berghällen.

Katja väcks ur minnet av mammas hårda röst.

”Nu måste vi åka, är du klar!? Vi får inte bli sena!”

Rösten skär i Katjas redan trasiga hjärta, men hon torkar sina tårar, reser sig och går med tunga steg nerför trappan.

Begravning

Madelene sitter i kyrkbänken, rakryggad och stram som alltid. Masken av makeup är perfekt och håret ligger precis som det ska. Den nya svarta dräkten klär hennes smala figur och stövlarna är vackra som smycken. Nu stirrar hon framför sig, instängd i sin kamp med att hålla känslorna på plats. Att sörja modern skulle vara under hennes värdighet. Hon hatar henne. Hon hatade Dagny.

Dagny är orsaken till allt ont i Madelenes liv och det finns ingen förlåtelse. Därför genomlider Madelene den här begravningen med det hårda pansaret polerat och förstärkt. Hon bryr sig inte om dottern Katja som sitter alldeles intill. Katja passar inte in i Madelenes värld. Dagny förstörde flickan. Det bästa vore kanske om Katja flyttade till ett fosterhem. Madelene har varken tid eller lust att ta hand om henne. Katjas närvaro gör henne bara orolig. Flickan har ett sätt att nå innanför pansaret genom att bara titta på henne. Ja, kanske vore det bättre om de gick skilda vägar nu när Dagny inte finns mer. Det är Madelene som bestämmer hur framtiden ska se ut.

Men även där har Dagny förstört allt. Huset testamenterade hon till Katja, så hur ska Madelene kunna nästla sig ur det? Hon är tvingad att förvalta huset tills Katja är myndig.

Madelene trycker undan tankarna. Hon måste vara uppmärksam på det som sker under begravningsceremonin så att hon inte gör fel. När det är dags att gå fram till kistan känner hon sig som en robot. En liten stund måste hon stå där och se på fotot av sin mor. Hon vill inte, men det är vad som väntas av henne. När hon ser Dagny där på fotot drabbas hon

av en sådan smärta i bröstet att hon tror hon ska svimma. Ändå tog hon lugnande tabletter innan ceremonin. Hon stirrar på fotot och stålsätter sig för att inte visa något av det hon upplever inuti.

På stela ben lämnar hon kistan och kyrkorummet. Trots regnet är det skönt att komma ut. Den friska luften får smärtan i bröstet att försvinna. Aldrig mer ska hon behöva känna moderns granskande blickar. Aldrig mer ska hon behöva svara på hennes frågor. Aldrig mer höra Dagny och Katja prata och skratta tillsammans.

Minnen

Ett pärlande skratt. Små barnfötter som springer barfota över daggvått gräs. En mormor som skrattar med den lilla. Det doftar gräs, blommor och sol på bar hud. Katja dansar i morgonsolen i all sin nakenhet. Hon springer och vet att hon är snabbare än Momo. Små snabba fötter. Aldrig kan Momo hinna ifatt henne när hon springer så här, men så halkar hon. Hon far i väg över det hala gräset och stöter ena knäet rakt in i en sten. Då är Momo där på ett ögonblick och sluter henne i sin mjuka famn. Momo vaggar den skrikande lilla Katjan. Hon tittar på knäet och pussar på det. Det gör ont. När flickans gråt ebbat ut i efterhickningar bär Momo henne till lusthuset och lägger henne på en av dynorna. "Gå ingestans. Jag ska hämta salva till ditt knä."

Katja ligger kvar och väntar. Hon älskar Momos hemkokta blåmärkessalva. Det är nästan så att det blir roligt att göra sig illa. Salvan doftar blommor och honung. Ändå vill Katja inte bara vänta där. Hon smyger ut ur lusthuset och gömmer sig i en buske en bit bort.

När Momo kommer tillbaka ser hon sig förvånat omkring. "Vart tog min lilla Katja vägen? Har småfolket kidnappat henne kanske? Eller har det stora bergatrollet tagit henne?"

Katja kan inte låta bli att skratta. Då hon ändå vet att Momo hör henne reser hon sig och springer tillbaka till lusthuset. Knäet gör inte ont, men till Momo säger hon: "Hu, så ont mitt knä gör. Jag behöver mycket salva!"

Momo tar henne i sin famn igen och pussar henne på huvudet. ”Ja, men då ska mitt hjärtas skatt få smörj.”

Katja kiknar av skratt när Momo börjar klappa henne på rumpan och kittla henne på magen. ”Inte smörj, salva!” ropar hon.

Momo kramar och pussar en massa och så smörjer hon med allvarlig min in Katjas knä. Det doftar härligt.

Minnet svider i Katja där hon sitter ensam i lusthuset. Trädgården är så tom utan Momo. Så ont det gör att bli övergiven. Momo är död och begravnen nu. Hur kunde hon bara försvinna? Katjas Momo.

Katja genomled Momos begravning i tystnad vid mammans sida. Mamma Madelene grät inte, fast det var hennes mamma som begravdes. Lika stram som alltid rörde hon sig elegant genom kyrkan. Som en robot gjorde hon allt hon skulle helt korrekt. Undrar om hon sa något? Vad tänkte hon? Vad kände hon?

Katja hade gått fram till kistan efter Madelene och bara stirrat på den. Det som fanns kvar av Momo låg där i den vita kistan. Momo hade noga skrivit ner hur begravningen skulle gå till. Hon skulle kremas, men ändå ha en vit kista, för det är vackert med den traditionen. Då kan de anhöriga föreställa sig människan i kistan hade hon skrivit. Katja stirrade på kistan och försökte föreställa sig Momo i den. Det var bara konstigt. Hon visste ju att det bara fanns lite aska av Momo där inne. Inga tårar kom och inga ord. Lika stram och stum som mamma stod hon där en liten stund. ”Hej då”, hade hon till slut fått ur sig och då kom nästan tårarna. Hon höll tillbaka dem.

Katja sitter tyst och stilla. Hon vet att hon gör precis som Madelene, burar in känslorna. Det spänner i bröstet och andetagerna är grunda. Momo lärde Katja att andas djupt, långt ner i magen. Hon lärde henne att finna stillheten i slutet av utandningen. Det hade varit så skönt att glida in i den stillheten tillsammans med Momo, när de satt här i lusthuset eller under päronträdet eller låg utsträckta intill varandra på gräset. Då blev allt tyst. Inga tankar eller känslor fanns, bara den där stillheten och friden inuti.

De sitter sida vid sida i lusthuset. Katja och Momo. Tystnaden vilar både mellan dem och inom dem. Friden är total och vilan breder ut sig. Plötsligt skrattar Momo till. "Jag tror bestämt att du redan har blivit bättre på det här än mig! Nu kan jag då rakt inte få tyst på hjärnspökena. Ska vi ta en promenad i stället?"

Katja skrattar åt Momos tydliga otålighet. Det är oftast Momo som bryter de tysta stunderna. Tillsammans går de mot skogen och tystnaden får råda. Inne bland träden är det som om tiden står stilla och varje andetag rör sig lättare genom kroppen. Det doftar skog. Katja drar njutningsfullt djupa andetag och tar tag i Momos hand.

Om Katja skulle andas djupt nu skulle barriärerna hon byggt upp rämna. Så hon håller tillbaka andningen, för där finns ingen hand att hålla eller famn att söka tröst i. Tyst och stilla sitter hon där, mitt i smärtan. Hon ser inte trädgårdens sommargrönska. Ser inte blommorna, träden eller buskarna. Inte heller hör hon fåglarnas sång och grannbarnens skratt.

Levande i *dödens* omfamning

När Katja plötsligt förlorar sin älskade mormor, "Momo" står hon ensam med känslor som vill spränga sönder henne. Utan vänner, med en mamma som inte vill ha henne och en pappa som hon aldrig har träffat möter hon tillvaron. Udda och egensinnig förstår Katja att livet måste gå vidare, vad som än sker, men hur gör hon det helt ensam?

Livet känns hopplöst, men mirakler sker och en ny verklighet uppenbaras. Genom andlig magi omfamnar Momo både sitt barnbarn och sitt barn från dödens dimension och vägleder dem i en värld där allt det omöjliga blir möjligt. Ingentinget och allt står vidöppet.

Levande i dödens omfamning handlar om modet att våga känna, synas och vara utan att fjättras av tankens makt. I magin som väcks ur tron på att det omöjliga är möjligt kan du leva det liv som ditt hjärta önskar och längtar efter.